

Camellia

1

名
門
嫡
后

เจ้าพี่ทะเล
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฝานตั่ว เขียน
มณฑิรา ฟ้าทอง แปล
白岫 ไป๋ซิว วาด

บทที่ 1 เจ้านหาที่ตายเอง!

ณ เวลาที่จู่ๆกลางฤดูหนาว หิมะตกหนักเกล็ดหิมะปลิวว่อน

ตอนบ่าย ชิวเย่หลันเดินโซซัดโซเซไปตามทางขึ้นสู่ยอดเขา

หิมะตกหนักจริงๆ ลมจากยอดเขาพัดลงมาดังซู่ ถึงแม้นางจะถอดเสื้อคลุมหนังสัตว์ออกเพื่อให้เดินสะดวก ก็ยังก้าวขาลำบาก

“น้องสาว น้องสาว! ปล่อยข้า! ปล่อยข้าเถิด!” คังจิ้นจางถูกรัดมือรัดเท้าทั้งสองข้างอย่างแน่นหนาด้วยเชือกป่านชุบน้ำ ปลายเชือกถูกนางลากไปตามพื้นหิมะ น้ำตาน้ำมูกกลายเป็นน้ำแข็ง พุดซอร้องอย่างหวาดผวา “เย่วีจื่อหลอกข้า! เชื้อข้าเถิด! เชื้อข้า...ข้าเป็นพี่เจ้า เป็นญาติผู้พี่เจ้านะ!”

“เพ็งนึกขึ้นได้หรือว่าเจ้าเป็นพี่ข้า” ชิวเย่หลันหยุดเดินก่อนปัดหิมะบนใบหน้า แล้วหันมองเขา พร้อมทำท่าเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม แล้วกล่าวอย่างเย็นชา “เจ้าแอบเข้ามาในห้องข้า

กลางดึก เหตุใดไม่คิด เย้วจืดตกเป็นเหยื่อแทนข้า นึกหรือว่าข้า
ไม่รู้ ความจริงเจ้าคิดจะข่มขืนใคร”

คังจิ้นจางตกใจจนหน้าซีด “เจ้ารู้หรือ!”

“คืนนั้นข้ามีธุระออกไปข้างนอก เลยให้เย้วจืดมานอน
เตียงข้า นึกไม่ถึงว่าจะทำให้นางถูกทำร้าย...” ชิวเย่หลันยิ้ม
ไปหน้างตมเหมือนดอกหลี่ มือเล็กไม่ลังเลสักนิดที่จะดึงเชือก
แล้วลากขึ้นเขาต่อไป

“คืนนั้น...คืนนั้นข้าตีมันหนักไปหน่อย! จริงๆ นะ!” คังจิ้นจาง
จำได้ราวๆ ว่าทิศทางนี้นำไปสู่หน้าผาชัน เขาตกใจจนขวัญ-
กระเจิง พุดอ้อนวอนตะกุกตะกัก “น้องสาว เจ้าฟังข้าพุด! เย้วจืด
เป็นแค่สาวใช้ ท่านยายรักข้าที่สุด ถ้าครั้งนี้เจ้าปล่อยข้า กลับไป
แล้วข้าจะหาคนที่ดีกว่านางให้เจ้าสืบคน ไม่สิ ร้อยคน!”

พอเห็นชิวเย่หลันไม่แยแส เขาจึงรีบพุดย้ำ “น้องสาว
เจ้ารู้ไหม เรื่องการหมั้นที่ท่านยายให้ลงใหญ่เลือกให้เจ้ามี
ปัญหา...” พอเห็นชิวเย่หลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น คังจิ้นจางจึงร้อง
บอก “เต็งอี่มีศักดิ์เป็นหลานของกว่างหยางอ๋อง รูปร่างสูงใหญ่
หน้าตาหล่อเหลา แต่ความจริงเขาชอบผู้ชาย! เขาไม่รับแม่แต่

สาวใช้ด้วยซ้ำ! ถ้าเจ้าปล่อยข้า กลับไปข้าจะช่วยขอร้อง
ท่านยายให้ยกเลิกการหมั้น!”

“แม่ทัพหรวนป่วยหนัก เขาเป็นตาแท้ๆ ของเจ้า!
ถ้าเจ้าฆ่าข้า คงปิดบังท่านยายไม่ได้ แม้แต่เรื่องที่เจ้าแอบฝัก
วรยุทธ์กับแม่ทัพหรวนก็จะถูกเปิดเผย! เจ้าจะให้วาระสุดท้าย
ของแม่ทัพหรวนไม่สงบหรือ” คังจิ้นจางค้นหาเหตุผล ก่อน
กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แล้วน้ำสะไกรรอง...มารดาของเจ้าก็
สุขภาพไม่ดี ครั้งที่ตั้งใจให้เจ้ามาหาข้า ไม่ใช่เพื่อเอาใจท่าน
ยายหรือ เจ้า...เจ้าไม่กลัวท่านยายเอาชีวิตมารดาเจ้ามาขดใช้ให้
ข้าหรือ!”

ซิวเย่หลันปล่อยเขาอีกครั้ง ยิ้มให้ แล้วก้มลงตบหน้าเขา
อย่างแรงสองนัด

“พูดต่อสิ ข้าฟังอยู่ ดูว่าเจ้าจะพูดให้ข้าใจอ่อนไว้ชีวิตเจ้า
ได้หรือไม่” พูดจบก็ลากคังจิ้นจางต่ออย่างสบายอารมณ์

คังจิ้นจางยิ่งโดนลากเข้าใกล้หน้าผามากเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึก
กลัวตายมากขึ้นทุกที “มีความลับอย่างหนึ่ง ถ้าเจ้าฆ่าข้า ชาตินี้
เจ้าคงไม่มีทางรู้แน่!”

“หือ” ชิวเย่หลันตึงเชือกพลางหัวเราะ “ความลับอะไร”

“การตายของพี่ชายเจ้า!” พอพูดออกไป เชือกที่มัดเขาก็กวักผ่อนลงทันที

คังจิ้นจางโล่งอก แล้วรีบพูดต่อ “น้องสามไม่ได้ตาย เพราะถูกชะตาเจ้าข่ม! ข้าได้ยินมากับหู เขาโดนคนในครอบครัวพวกเรามา!” ด้วยเกรงว่าชิวเย่หลันจะเปลี่ยนใจ เขาจึงพูดออกมารวดเร็ว “พอรู้ข่าวการตายของพ่อเจ้าไม่นาน น้องสามก็ตาย พอดีตอนนั้นเจ้าเพิ่งอายุครบหนึ่งขวบ! ท่านยายเลยเข้าใจว่าเป็นเพราะชะตาเจ้าข่มพ่อเจ้ากับพี่ชายเจ้า ก็เลยเกลียดเจ้ามาตลอด...”

“แล้วอย่างไร” ชิวเย่หลันลูบผม แล้วยิ้มให้เขา แหวตาไร้ความรู้สึก “เจ้ารู้แต่กลับไม่พูดออกมา เวลาผ่านไปตั้งหลายปี ยังจะเหลือหลักฐานอะไร ข้ารู้หรือไม่รู้ จะมีผลอย่างไร”

“มีหลักฐาน! แน่แน่นอนว่ามีหลักฐาน!” คังจิ้นจางร้อนใจ “ข้ามีหลักฐานให้เจ้าดู! ข้าได้ยินมากับหู! ท่านยายต้องเชื่อข้าแน่ เจ้าก็รู้ว่าท่านยายรักข้าที่สุด!”

ชีวเย่หลันมองเขาอย่างเวทนา แล้วถอนหายใจ “แต่ไม่มีประโยชน์หรอก! เขาตายไปแล้ว ถึงจะหาฆาตกรเจอ ก็ไม่อาจทำให้เขาฟื้นได้”

พูดจบนางก็ลากถังจินจางขึ้นเขาต่อ

ถังจินจางเห็นว่าหน้าผาอยู่ไม่ไกล จึงเดินทुरนทुरายบนพื้นหิมะ พลังร้องห่มร้องไห้ “น้องสาว...อย่า! เจ้าปล่อยข้าเถิด! ขอร้องละ! ขอร้องละ! ต่อไปข้าจะไม่บังอาจคิดร้ายต่อเจ้าอีก! ข้าจะไม่ร่วมมือกับท่านยายหาเรื่องครอบครัวยังอีก! ขอเพียงแต่เจ้ายอมปล่อยข้า วันหลังจะให้ข้าทำอะไรก็ยอม! ขอร้องละ! เราเป็นพี่น้องกัน เป็นพี่น้องกันนะ!”

ชีวเย่หลันสีหน้าครุ่นคิด

ถังจินจางเหมือนคว่ำฟางเส้นสุดท้ายได้ “เจ้าว่ามาว่ามาเลย! ป้าสะใภ้ใหญ่รังแกพวกเจ้ามาตลอดไม่ใช่หรือ ข้ากลับไปพูดคำเดียว ท่านยายก็จะจัดการนาง...”

“เจ้ามียาถอนพิษผงสะกดวิญญาณไหม” ชิวเย่หลันเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “ถ้ามี ข้าจะปล่อยเจ้าลงจากเขาทันที!”

“ผงสะกดวิญญาณหรือ” คังจิ้นจางตะลึงงัน “ผงสะกดวิญญาณไม่มียาถอนพิษ... ไม่! น้องสาว ไม่มีจริง ๆ! เจ้าเปลี่ยนเงื่อนไขใหม่ รับรองทำได้...”

ซิวเย่หลันยิ้มมุมปาก “เช่นนั้นก็ไม่ต้อง...เมื่อครูเจ้าบอกมิใช่หรือว่าแม่ทัพพร่วนกับน้ำสะไกรรองของเจ้ากำลังป่วยหนักสองคนนี้ถูกท่านยายลู่ที่แสนดีของเจ้าวางยาด้วยผงสะกดวิญญาณ! ข้ารู้ดีว่าเจ้าร่วมมือกับนางหลอกข้ามาที่ภูเขาส่งนี้ ย่อมไม่มีเจตนาดีแน่ แล้วเหตุใดข้าต้องเชื่อฟังคำของน้ำสะไกรรองของเจ้าเล่า”

“เจ้าคิดว่าข้าจะมียาถอนพิษผงสะกดวิญญาณหรือ!” คังจิ้นจางคิดเสียใจภายหลังจนแทบอยากจะพุ่งชนหน้าผาเสีย ก่อนรีบร้องบอก “ข้าก่อน! ข้านี้ก้อออกแล้ว ท่านยายเคยให้หีบข้ามาใบหนึ่ง เหมือนจะบอกว่าเกี่ยวข้องกับผงสะกดวิญญาณ...”

“ข้าไม่คิดว่าจะได้ยาถอนพิษจากเจ้า” ซิวเย่หลันตัดบทก่อนลากเขาขึ้นไปยังหน้าผา แล้วพูดอย่างเย็นชา “เจ้าอย่าหวังว่าจะเอาชีวิตน้ำสะไกรรองมาแลกกับชีวิตเจ้า รู้ไหมว่าเหตุใด”

คังจิ้นจางรู้สึกว่ล่ำตัวครึ่งหนึ่งอยู่พ้นหน้าผาแล้ว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งพาดหมิ่นเหม่อยู่บนหน้าผา เขาตกใจจนขวัญกระเจิง พลองถามอย่างไม่รู้ตัว “เหตุใดหรือ”

“เพราะมารดาของร่างนี้ตายเพราะยาพิษเมื่อหลายวันก่อนแล้ว” ชิวเย่หลันมองหน้าเขาพลงยิ้มร่า “ก่อนกินยาพิษนางได้บอกให้บุตรสาวมาที่นี่ เพราะเห็นว่าที่นี่เป็นเขาสูงป่าลึก มีหิมะปกคลุมห่างไกลผู้คน หลบหนีได้ง่าย!”

นางผลักร่างของคังจิ้นจางออกนอกหน้าผามากขึ้น ยิ้มพลงกล่าวด้วยถ้อยคำที่คังจิ้นจางฟังไม่เข้าใจ “เพื่อให้บุตรสาวไปจากตระกูลชิวอย่างวางใจ แม้มารดาของร่างนี้จะสามารถทนต่อยาพิษผงสะกดวิญญาณได้อีกครั้งปี แต่นางกลับยินดีจากไปก่อน...ข้าครองร่างของบุตรสาวตระกูลนี้อยู่ ถ้าไม่ช่วยนางจัดการอะไรบ้าง ก็คงรู้สึกเกรงใจอยู่ไม่น้อย เจ้าว่าไหม”

“หา...!”

“เดิมทีไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะไม่ตาย แต่พอเจ้าตะโกนออกมาเช่นนี้ เลยต้องถูกฝังทั้งเป็นอย่างทรมาน!” ชั่วพริบตา

เสียงหิมะถล่มก็ดังขึ้น ชิวเย่หลันถอนหายใจขณะหลบอยู่ในถ้ำ
ใกล้หน้าผา “ที่จริงแล้วข้าไม่คิดจะผลักเจ้าลงไปตาย แค่อยากให้
เจ้าถูกกลบอยู่ใต้หิมะก่อนแล้วซักถามก็เท่านั้น...”

แค่อยาก

บทที่ 2 รอดตายหวุดหวิด

“โboyมัน! โboyมันให้ตายไปเลย!” ชิววี่จึงผมสยายเป็นกระเซิง ดวงตาแดงก่ำ พลังตะโกนสั่งให้คนลงโทษต่ออย่างบ้าคลั่ง

“โboyมันให้เนื้อแตก ดูซิว่าจะสารภาพหรือไม่ว่ามันเป็นคนทำร้ายจินเออร์ผู้นำสงสารของข้า!”

หญิงร่างใหญ่ท่าทางโหดเหี้ยมสี่ห้าคนขวับพลางเงื้อแสฟาดเสียงดังผลึกอย่างเต็มแรง ชิวเย่หลันส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเบาๆ ศีรษะนางเอียงลงเหมือนพยายามจะดิน แต่กลับไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

คิดว่าร่างนี้หมั้นหมายให้หลานชายกว้างหยางอ๋องแล้วตระกูลชิวถึงจะโหดร้ายแค่ไหนก็คงไม่ทำร้ายร่างนี้จนตาย ขณะถูกโboyชิวเย่หลันรู้สึกเจ็บแสบจนชาไปทั่วตัว! นางหายใจรวนพลางคิดในใจ ถ้ารู้แต่แรกว่าท่านป้าคังผู้นี้โหดเหี้ยมไม่คำนึงถึงกฎหมาย ข้าควรจะหนีไปตามคำสั่งเสียของมารดาเจ้าของร่าง

ไม่น่ากลับมาเสียที่นี่เลย แต่เพราะหิมะถล่มมิดจวน เงินติดตัว
ก็ไม่มี จึงไม่อาจหลบไปพึ่งครอบครัวหน้าซึ่งอยู่ไกลโพนได้...

อุตุส่ำห้หลุดพ้นจากวันสุดท้ายของภพก่อนมาได้ นึกไม่ถึง
ว่าพอทะเลุ่มิตินายังภพนี้แล้ว จะต้องพบเจอเรื่องเลวร้ายกว่าวัน
สุดท้ายของภพก่อน อย่างน้อยภพก่อนก็ไม่เคยถูกโบยเช่นนี้!

เมื่อเห็นลมหายใจของชีวเย่หลันอ่อนลง พระชายาหยาง
แห่งซีเหออ๋องก็ขมวดคิ้ว ก่อนเอ่ย “น้องสาว โบยพอสมควรแล้ว
ปล่อยลงมาเถิด”

ชีวเย่หลันสติพรั่นเลือน แต่พอได้ยินคำพูดนี้ ก็นึกในใจ
ว่า เท่าที่จำได้พระชายาหยางแห่งซีเหออ๋องไม่ชอบข้า แต่นาง
เกลียดท่านป้าคังที่ถือตัวว่าเป็นคนโปรดของลู่ซือแล้วเข้ามา
ชิงอำนาจในจวนอ๋อง...ดูแล้วที่ข้ากลับมาวันนี้ ท่านป้าคังคงเป็น
คนออกคำสั่งให้จับข้าแขวนโบย โดยไม่ถามความเห็นของนาง
ทำให้นางรู้สึกเสียหน้าในฐานะเจ้าบ้านหญิงแห่งจวนอ๋อง

พอคิดได้อย่างนี้ ชิวเย่หลันจึงออกแรงเหวี่ยงสุดท้าย
กล่าวด้วยเสียงที่แผ่วเบาว่า “ป้าสะไภ้ ถึงอย่างไรข้าก็เป็นคน

ตระกูลชีว ข้าทำผิดอะไร ถึงท่านแม่ของข้าจะจากไปแล้วแต่ก็ยัง
มีป้าสะใภ้ ท่านป้าคงโอบอุ้มข้าเช่นนี้ ถูกแบบแผนแล้วหรือ”

ตอนที่พระชายาห้วนยังมีชีวิตอยู่ นางใช้ชีวิตตามลำพัง
ไม่สนใจเรื่องราวในจวนอ่อง พระชายาหยางกับท่านป้าคงคิดจะ
เล่นงานพระชายาห้วน จึงร่วมมือกันบ้าง เวลานี้ไม่มี
พระชายาห้วนเป็นเป้าหมายร่วมแล้ว ป้าทั้งสองจะขัดคอกัน
ก็คงไม่แปลก!

“แบบแผนหรือ!” ชิวอวีจิงเศร้าโศกกับการตายของ
บุตรชายเพียงคนเดียว ยามนี้เปรียบประดุจนางสิงโตกำลัง
โกรธจัด พอได้ยินก็เข้าไปตบหน้านางฉาดหนึ่ง ก่อนตะคอก
“ในจวนอ่อง ข้านี้แหละแบบแผน!”

“พอแล้ว!” นางพูดยังไม่ทันจบ พระชายาหยางที่ทนฟัง
ไม่ไหวก็ลุกขึ้นพรวด แล้วพูดอย่างไม่พอใจ “ชิวอวีจิง เจ้าแต่ง
ออกไปแล้ว ท่านอ่องเห็นว่าเจ้าเข้ากับครอบครัวสามีไม่ได้
เป็นม่ายลูกสองจะลำบาก จึงรับเจ้ามาที่นี่...แต่เจ้ากลับยกตัว
เป็นแบบแผนของจวนอ่องแล้วหรือ พูดเช่นนี้ไม่เห็นท่านอ่อง
ข้า และท่านแม่อยู่ในสายตาแล้วใช่หรือไม่ จะให้จวนซีเหออ่อง
เปลี่ยนเป็นแซ่คงหรืออย่างไร”

จากนั้นจึงหันไปกล่าวกับลู่อูซึ่งกำลังหยิบผ้าเช็ดหน้า
ซับน้ำตา พลงพืมพำเรียกหาหลานชายผู้อภัพ

“ท่านแม่! โปรดตัดสินใจด้วย! จวนซีเหอต้องเป็นของ
ตระกูลชีวหรือตระกูลคังแน่ หากเป็นของตระกูลคัง ข้ากับลูก ๆ
คงไม่กล้ายึดครองพื้นที่ของน้องสาว”

ลู่อูวางผ้าเช็ดหน้าลง ก่อนกวาดสายตามองชีวเย่หลัน
อย่างเย็นชา “แค่เด็กน่าตายพุดูดยุ่แค่นี้ เจ้าสองคนก็จะตี
กันแล้วหรือ ยังมีสมองอยู่หรือเปล่า”

“เหตุผลนี้พระชายาหยางจะยังไม่เข้าใจได้หรือ” ชิวเย่หลัน
หลับตา ปลอบใจล้มหายใจแผ่วลงอีกครั้ง จนแทบดูไม่ออกว่ายัง
หายใจอยู่แต่ในใจกลับยื้มหยัน ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องลุกขึ้นมา
...จะไม่ให้ลุกขึ้นมาได้อย่างไร ข้าเกือบจะพุดออกมาต่อหน้า
ทุกคนว่านางเป็นเจ้าบ้านหญิงแห่งจวนอ๋องที่แท้จริง แต่กลับ
อยู่วนนอก หากนางยังไม่แสดงบทบาท วันหลังชีววีฉิงคงคุม
จวนอ๋องได้หมด! ถึงเวลานั้นฐานะพระชายาของนางก็จะถูก
เย้ยหยัน!

ความไม่พอใจฉายขึ้นบนใบหน้าพระชายาหยางแหวหนึ่ง ก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว “ท่านแม่! พุดเช่นนี้ได้อย่างไร แคว้นมีกฎบ้านมีเกณฑ์ เย่หลันก็เป็นคนของตระกูลชีว ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการให้เป็นท่านหญิงหนึ่งอ้อ! ถ้าจะสอบสวนนางเรื่องการตายของจินเออร์ ก็ควรสอบถามก่อน ไม่ใช่จู่ๆ ก็ลงโทษเช่นนี้!”

ลู่อีกกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เจ้าเป็นคนที่ยังธรรมสินะ ที่พุดอย่างนี้หมายความว่าเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นพระชายาชีเหอ แต่ยายแก่ออย่างช้าไม่ได้เป็นอะไรเลย ข้าควรจะโขกหัวการวะ เจ้าใช่หรือไม่!”

ทุกคนในจวนชีเหออ่องต่างรู้ดี ลู่อีกแค้นใจที่สุดที่ตนเป็นอนุของชีเหออ่องเฒ่า แต่ถูกไท่เฟยมารดาของชีเหออ่องเฒ่า ขับออกจากตระกูล ทำให้เวลานี้แม้บุตรชายตนได้เป็นชีเหออ่องแล้ว แต่ตนกลับไม่มีฐานะตำแหน่ง

พระชายาหยางพอได้ยินคำตำหนิ แทนที่จะรีบคุกเข่าขอรับโทษ กลับกล่าวว่าด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ลูกไม่บังอาจ ท่านแม่ คิดมากไปแล้ว”

“พระชายาหยางผู้นี้...” ชิวเย่หลันที่เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายพยายามเงี่ยหูฟัง ก่อนนึกคิดในใจว่า เมื่อครุ่นนางจงใจพูดหรือ เพื่อให้ข้าพุดประโยคนั้นออกมา นางจะได้หาเหตุวางอำนาจใช้หรือไม่ มิเช่นนั้นที่ลู่ซือพุดรุนแรงเช่นนี้ พระชายาหยางก็น่าจะยอมอ่อนข้อ...ไม่รู้ว่าที่นางต่อล้อต่อเถียงกับลู่ซือตอนนี้ ต่อไปจะอธิบายกับซีเห่อต้องอย่างไร

ในความทรงจำ ซีเห่ออ่องลุงของเจ้าของร้านเป็นลูกกตัญญู...ดังนั้นเมื่อลู่ซือล่าเอียงเข้าข้างบุตรสาว พระชายาหยางจึงได้แต่มองดูน้องสาวผู้เป็นม่ายกลับบ้านมาแย่งอำนาจ...

พอนึกถึงตอนนี้ ชิวเย่หลันก็ปล่อยให้ศีรษะเอียงซบบนไหล่!

พระชายาหยางชำเลื่องมองนางแวบหนึ่ง ก่อนออกคำสั่ง “ยังไม่รีบปล่อยตัวท่านหญิงอีกหรือ สองวันก่อนสองเขามีพระบัญชาให้หญิงสูงศักดิ์เข้าเฝ้า และยังสั่งสอนว่าควรมีเมตตาต่อผู้น้อย ไม่รังแกคนที่ไม่มีความผิด...ยังไม่ต้องพูดถึงคนที่เป็นท่านหญิง! นี่คิดจะทำให้ท่านอ่องตกที่นั่งลำบากหรือ!”

สำเร็จแล้ว!

ชีวเย่หลันพอได้ยินคำนี้จึงวางใจ...นางกลัวว่าพระ-
ชยาหายางจะพูดช่วยนาง เพื่อยุให้สองแม่ลูกแซ่ลู่โกรธจนฆ่า
นางทิ้ง จากนั้นจึงจับผิดสองแม่ลูกที่ฆ่าท่านหญิงผู้ได้รับการ
แต่งตั้งจากราชสำนัก...

แต่เวลานี้พอพระชยาหายางยกเรื่องฮองเฮาขึ้นมา
ชีวเย่หลันจึงเชื่อว่านางไม่ยากให้ตนตาย

ชีววีฉิงพอได้ยินพีสะไภ่ยกฮองเฮาขึ้นมา ไปหน้าก็
กระตุกเช่นเดียวกับลู่ซื่อ ไม่พูดอะไรอีก ทั้งตกใจและทั้งโกรธ...
ทรุดนั่งลงกับพื้น เอามือตบต้นขาแล้วร้องไห้โฮ “เจ้ามันสะไภ่
ใจดำ...บุตรชายคนเดียวสุดที่รักของข้าตายแล้ว! แค่ว่าเด็ก-
สารเลวไม่กี่ที เจ้าก็จะปล่อยมันไป! เจ้ามีหัวใจหรือเปล่า!
เจ้าส่งเสริมให้มันฆ่าบุตรชายข้าใช่ไหม ใช่ไหม! พูดซิ! พูด
ออกมาให้ชัด!!”

“อุตปากนางที!” พระชยาหายางแววตาดุตัน ตบโตะแล้ว
ตะคอก!

“ฮูหยิน! ฮูหยิน! ฮูหยินเป็นอะไรไป!” พระชายาหยางพุด ยังไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินสาวใช้ใหญ่ น้อยพากันร้องด้วยความ ตกใจ พอหันไปมอง ก็เห็นลู่ซือยกนิ้วชี้มาที่ตน มือหนึ่งกุมอก ตาเหลือก ท่าทางเหมือนจะเป็นลม!

พระชายาหยางขบขันด้วยความโกรธ “ยังไม่รีบพยุ่ง ฮูหยินกลับไปพักอีกหรือ!”

ขณะนั้นเอง มีชายชุดยาวสีแดงเข้ามาอย่างเร่งรีบ พอเห็น ชิวเย่หลันถูกแขวนอยู่บนชื่อ ก็ขมวดคิ้ว ตวาดว่า “เสียสติกันไปหมดแล้ว! ทำอะไรกันนี้! ยังไม่รีบปล่อยนางลงอีก!”

เมื่อเห็นหน้าคนที่เข้ามาชัดเจน ทุกคนก็ตกตะลึง

ชิวเย่หลันนึกไม่ถึงว่าซีเหออ๋องซึ่งไม่ชอบหน้าตนมาโดยตลอดจะเป็นคนยื่นมือเข้ามาช่วย

ชิววี่ฉิงพุดเสียงแหลมขึ้นทันที “พี่ใหญ่ พี่เลอะเลือนไปแล้วหรือ นางสาวเลวนี้เป็นคนฆ่าจินเอ๋อร์...”

“หุบปากเดี๋ยวนี้!” ซีเหออ๋องชิวเมิ่งหมิ่นสีหน้าบึ้งตึง เพราะเห็นว่าเป็นน้องท้องเดียวกัน เขาจึงยอมอ่อนข้อตามใจ

น้องสาวมาตลอด แต่เวลานี้กลับตะคอกใส่นาง “เมื่อครูแม่ทัพ
น้อยเจียงเฟิงมาที่นี่ สอบถามว่าครึ่งชั่วยามมานี้ครอบครัวเรา
ทำอะไรอยู่ ส่งเสียงดังจนครอบครัวเขาไม่เป็นอันสงบ...ฮูหยิน
ฉินกั๋วกงมาพักที่จวนตระกูลเจียงกำแพงติดกัน นางเป็นมารดา
ของสองเฮา! พวกเจ้ายังไม่รีบจัดการให้เรียบร้อยหรือ! จะให้
พวกเขาเข้ามาตรวจสอบหรืออย่างไร!”

ครอบครัว

บทที่ 3 ญาติใจโหด (1)

“ท่านหญิงเจ็บแย่เลย” ช่วงเย็นชูเหอสาวใช้ใกล้ซิดยกยาเข้ามาป้อนชิวเย่หลันทีละช้อน ชูเหอมองแผลที่ใส่ยาแล้วแต่ยังดูน่ากลัว ก่อนเบือนหน้าหนี แล้วเช็ดน้ำตากับไหล่เสื้อ “ท่านป้าใจร้ายจริงๆ!”

“เคราะห์ดีที่ท่านอ้อมมาทันเวลา” โจวมามาซึ่งติดตามพระชายาห่วนผู้เสียชีวิตถึงกับตาแดง แต่ยังไม่ยอมปลอบใจ “ท่านอ้อมเอ๋ยปากพูดแล้ว ต่อไปท่านหญิงก็รักษาแผล รอให้แผลหาย...ค่อยให้คุณชายช่วยหาเหตุผล รับท่านหญิงไปอยู่ที่จวนแม่ทัพ...”

ชูเหอเป็นหลานของโจวมามา เวลานี้ในห้องไม่มีใครอื่น นางโพล่งออกมาอย่างเหลืออด “ท่านอ้อมหรือจะช่วยท่านหญิงด้วยความจริงใจ ก็แค่กลัวมีเสียงเล็ดลอดไปถึงจวนติดกันที่ฮูหยินฉินกั๊วกงมาชมดอกเหมย ถึงได้ให้คนปล่อยตัวท่านหญิง! ถ้าไม่ใช่เพราะแม่ทัพน้อยเจียงมาหา ท่านหญิงของเราคงจะ...”

“พูดเบาหน่อย!” โจวมามาขมวดคิ้ว แล้วเตือนเสียงเบา “เจ้าอยากให้ท่านหญิงตายหรืออย่างไร?”

จากนั้นจึงหันมากล่าวกับซิวเย่หลันเสียงเบา “ท่านหญิงเราอาศัยคนอื่นอยู่ ท่านหญิง...อดทนหน่อยนะเจ้าคะ อย่าแสดงความโกรธท่านอ๋องเด็ดขาด!”

“โจวมามา ข้ารู้” ซิวเย่หลันไฝพร้อมมีเลือดออกมา แล้วกล่าวว่า “ไม่ใช่แค่ท่านอ๋อง แม้แต่ท่านป้าคังซำก็ให้อภัย เพราะยังไฉ่คังจิ้นจางก็เป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของนาง”

เมื่อซู่เหอไต้ยिनน้ำเสียงราบเรียบเช่นนี้ ก็มองหน้านางอย่างประหลาดใจ แต่กลับเห็นซิวเย่หลันสีหน้าเรียบเฉย แว่ตา ลึกล้าจนไม่อาจหยั่งได้...มองแค่แวบเดียวซู่เหอก็คอดขมลูกไม่ได้!

“ท่านหญิงเข้าใจก็ดีแล้ว” โจวมามาเองก็สังเกตเห็นความผิดปกติของซิวเย่หลัน ก่อนทอดถอนใจ“เวลานี้เราก็ได้แต่อดทน...”

“โจวมามาเมื่อครู่พูดถึงคุณชายที่เป็นญาติ เขาเป็นใครหรือ” ซิวเย่หลันพูดแทรก “ญาติทางครอบครัวท่านตา ตายไปหมดแล้วไม่ใช่หรือ”

ในความทรงจำ แม่ทัพเผ่าหรวนผู้เป็นตา เดิมทีเป็นแม่ทัพอันดับสองในกองทัพตำรวจ มีบาร์มีเป็นรองก็แต่ ‘ฉินกั๊วงเจียงเซียนชวน’ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้เป็น ‘เสาหลักของบ้านเมือง’ เวลานั้นตระกูลหรวนจึงมีชื่อเสียงเลื่องลือมาก

แต่เป็นเพราะแม่ทัพเผ่าหรวนพ่ายแพ้อย่างย่อยยับเมื่อสิบปีก่อน ทำให้ลูกหลานรวมทั้งตัวฉินเจียงเซียนเหอต้องคนก่อนซึ่งเป็นลูกเขยก็พลีชีพไปด้วย จนตระกูลหรวนกับญาติที่เกี่ยวข้องไม่เหลือทายาท แม้แต่ฐานะตำแหน่งจากการร่ำศึกมาตลอดชีวิตก็ถูกยึดคืน เหลือแต่จวนแม่ทัพกับตำแหน่งแม่ทัพลอย¹

ด้วยเหตุนี้ ลู่ซือจึงมีความกล้าและได้โอกาสเล่นงานแม่ทัพเผ่าหรวนกับพระชายาหรวน!

“เขาเป็นบุตรบุญธรรมที่แม่ทัพเผ่าหรวนอุปการะเลี้ยงดูตอนที่ท่านหญิงเพิ่งออกจากเมืองหลวง” ชูเหอกระซิบ “ได้ยินว่าเป็นลูกของลูกน้องเก่าแม่ทัพเผ่าหรวน ตอนงานศพพระชายาเขาก็มา พอได้ยินว่าท่านหญิงถูกหิมะถล่มติดอยู่บนเขา ไม่รู้ว่า

¹ ตำแหน่งที่ฮ่องเต้พระราชทานให้พิเศษเฉพาะตัวหรือให้สืบทอดในตระกูล แต่ไม่ได้ถือกำลังพลจริง

เป็นตายร้ายดีอย่างไร เขาก็เสนอตัวมาจัดงานศพพระชยาแทน
ท่านหญิง...”

ชูเหอตาดั่งท่าเมื่อกล่าวถึงตรงนี้ “พอพระชยาสิ้นลม
ท่านป้ากับพระชยาหยางก็ส่งคนมาบอกว่าพระชยาสิ้นลม
ในวันฤกษ์ไม่ดี ถ้าไม่รีบฝังจะเป็นอัปมงคล...ถ้าไม่ใช่เพราะ
คุณชายมอบเงินให้ห้าพันตำลึงเป็นของขวัญตอนมาพบ
พวกเขาคงให้ยกพระชยาไปวันนั้นเลย...”

ชีวเย่หลันถอนหายใจ “เข้าใจแล้ว คุณชายท่านนี้มีศักดิ์
เป็นพี่หรือเป็นน้อง”

“คุณชายอายุมากกว่าท่านหญิงห้าปีเจ้าค่ะ” ชูเหอบอก
“อ้อ คุณชายฝากบอกพระชยาหยางว่าถ้าท่านหญิงมาให้บอก
คุณชายด้วย แต่วันนี้เกิดเรื่องเสียก่อน ไม่เช่นนั้นคง...”

“เงินห้าพันตำลึงแลกกับการจัดงานศพ ถ้ามาเยี่ยมข้า
จะมามือเปล่าได้หรือ” ชิวเย่หลันไม่พูดออกมา แต่นึกในใจ
ดูแล้วเหตุผลที่พระชยาหยางปกป้องข้าคงไม่ธรรมดาเป็นแน่
แต่ในความทรงจำหลังจากตระกูลหรวนตกต่ำก็ใช้ชีวิตอย่าง
ลำบาก จนพระชยาหรวนต้องแอบเอาสมบัติติดตัวตอน

แต่งงานไปขายเพื่อเอาเงินไปช่วยค่าใช้จ่ายในบ้าน เพราะเหตุนี้
ลู่อื้อจึงหาโอกาสวางยาแม่ทัพเผ่า...ญาติผู้พี่ที่เพิ่งปรากฏตัว
มีเงินทองมากมายอย่างนี้เขียวหรือ

ถึงตอนนี้จู่ๆ ประตูห้องในก็ถูกผลักออก หญิงรับใช้ในชุด
สีสดเดินวางก้ามเข้ามา พอเห็นชีเย่หลันฟื้นแล้วก็อุทาน
เสียงยาว “อ้อ” เดินมาถึงเก้าอี้ที่อยู่ไม่ไกลก็นั่งลง กางแขนขา
เต็มที ไม่มีความสำรวมแม้แต่น้อย พุดเสียงเย้ยหยันว่า
“ท่านหญิงยังไม่ตายหรือ”

“เจ้า!” ชูเหอโกรธจัด ทำท่าจะลุกขึ้น แต่ใจมามาดึงตัว
ให้กลับไปนั่งทันที พร้อมกับส่งสายตาให้ชีเย่หลัน จากนั้นจึง
ยิ้มแล้วกล่าวกับหญิงคนใช้

“ฟานมามา มาด้วยเหตุใดหรือ” หญิงรับใช้แซ่ฟานผู้นี้
เป็นคนใกล้ชิดชีวี่จิง

“พูดโง่ๆ!” พอฟานมามาได้ยินก็รีบคว้าชามบนโต๊ะชา
เขวี้ยงลงกับพื้น “เจ้านายบ้านเจ้าทำร้ายคุณชายของพวกข้า
จนตาย คิดว่าแม่ทัพน้อยเจียงมาหาและพระชายาช่วยพุดให้
พวกเจ้าแล้ว เรื่องก็จะจบอย่างนั้นหรือ!”

ชูเหอทนไม่ไหวตะโกนขึ้น “ท่านหญิงของข้าไม่ได้ทำร้ายใคร! ตอนนั้นพวกเจ้าบีบท่านหญิงไป...”

“เด็กเมื่อวานขึ้นบังอาจมาเถียงข้าหรือ!” เมื่อฟานมามาได้ยินดังนั้น ดวงตาก็นายแววอำมหิตทันที ก่อนผุดลุกขึ้นพุ่งเข้าไปตบหน้าชูเหออย่างแรงจนชูเหอรีดร้องออกมาที่หนึ่ง แล้วล้มลงพร้อมกับยาต้มครึ่งชามในมือที่ยังป้อนไม่หมด ทำให้ยาหกใส่ผ้าห่มบนตัวชีวเย่หลัน!

“ท่านหญิง!” โจวมามาไม่ทันใส่ใจหลานสาว รีบเข้าไปดูชีวเย่หลันทันที เพราะเห็นชีวเย่หลันที่ถูกชูเหอล้มทับกระแทกถูกแผลบนตัวจนเจ็บหน้าซีด แต่พอชูเหอลุกขึ้น ชีวเย่หลันยังหันมาสายหวับอกให้รู้ว่าไม่เป็นไร โจวมามาจึงโล่งอก

ฟานมามาพอเห็นอย่างนี้ ก็ผลักชูเหออีกครั้ง คราวนี้ชูเหอเอียงตัวล้มทับอิฐปูพื้นด้านข้าง ไม่ยอมล้มทับชีวเย่หลัน!

“อูย! นางสาวเลว! ไม่รู้จักแบบแผน!” ฟานมามาไม่กล้าเข้าไปตบชีวเย่หลันโดยตรง พอเห็นว่าไม่สามารถทำอะไรชีวเย่หลันได้ จึงถ่มน้ำลายใส่ชูเหอ แล้วพุดเหยียด “ถึงอย่างไร

ก็ตาม คุณชายข้าตาย แต่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ฮูหยินของข้าไม่ยอม
ล้มเลิกง่ายๆ แน่!”

“ท่านป้าคงคิดจะทำอย่างไรต่อ” ชิวเย่หลันจ้องนาง
ครูหนึ่งแล้วถามด้วยใบหน้าซีดเซียว

ฟานมามาถูกชิวเย่หลันมองจนรู้สึกขนลุก แต่นึกถึงว่า
พระชายาห่วนตายไปแล้ว ส่วนท่านหญิงผู้นี้อายุเพิ่งจะสิบสอง
ต้นมีชีวิตรឹងหนูหลัง จึงถลึงตาใส่ทันที “คิดจะทำอย่างไร
นะหรือ! ฮูหยินของข้ามีคุณชายเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว
เลี้ยงดูมาอย่างยากเย็น! เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข...”

นางพูดอย่างสะเทือนใจครูหนึ่ง กลับเห็นชิวเย่หลัน
ค่อยๆ หลับตาพร้อมท่าทางเหมือนหมดลม เกรงว่าจะเสียการ
จึงไม่อดบารมีต่อ แล้วพูดเสียงกร้าวว่า “เอาสมบัติติดตัวของ
ไท่เฟยกับของแม่เจ้ามาชดใช้ให้คุณหนูของข้าเสีย ให้เป็นสมบัติ
ติดตัวตอนแต่งงานภายหลัง! ถ้าคุณหนูพอใจจะได้ช่วยขอร้อง
ฮูหยินให้ไว้ชีวิตเจ้า! ไม่เช่นนั้น...”

โจวมามากับชูเหอร้องออกมาด้วยความตกใจ โจวมามากล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “นั่นเป็นของท่านหญิงนะ! ถ้าเอาให้คุณหนู แล้วท่านหญิงล่ะ!”

“อย่าคิดว่ามีนางสาวสองคนนี่คอยรับใช้เจ้า แล้วจะปกป้องชีวิตเจ้าได้!” ฟานมามายิ้มอย่างเย็นชาพลงชำเลื่องมองคนทั้งสอง “ถ้าไม่ใช่เพราะคุณหนูส่งสารเจ้า นี่ก็ถึงความเป็นพี่เป็นน้องกัน เจ้าอยู่รอดถึงคี่นี้ได้ก็แปลกแล้ว! ข้าจะบอกให้โอกาสมีคนเดียวเท่านั้น พอฟ้าสว่าง หากยังไม่เขียนหนังสือมอบสมบัติติดตัวสองชุดเพื่อخذใช้ที่เจ้าทำร้ายคุณชายถึงตายละก็... รอเวลาลงไปอยู่กับแม่เจ้าที่เพิงฝงได้เลย!”

นางพุดจบก็ถ่มน้ำลายใส่โจวมามา แล้วเดินวางท่าออกไปอย่างสะใจ!

โจวมามาประคองชูเหอให้ลุกขึ้นด้วยน้ำตา ก่อนถามชีวเย่หลัน “ท่านหญิง...”

นางพุดยังไม่ทันจบ ก็มีเสียงเคลื่อนไหวดังเข้ามา เป็นเสียงอ่อนหวานร้องอุทานขึ้น “ประตูนี้ เหตุใดไม่ปิดหรือ”

“แม่นางชั่วเยียน!” โจวมามาแปลกใจ ยังไม่ทันใส่ใจ
เปลี่ยนผ้าห่มให้ชิวเย่หลันก็รีบออกไปต้อนรับ “มาได้อย่างไร
พระชายาหยางมีอะไรจะสั่งหรือ”

พระชายา

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 1

名门嫡后

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 1 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 293 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7434-6